

Алена МАРЫНЕЦ

Марынец Алена Пятроўна нарадзілася на Карэліччыне, у вёсцы Аюцавічы. Пісаць вершы пачала яшчэ ў дзяцінстве. Творы неаднаразова друкаваліся ў Карэліцкай раённай газеце “Польмя”. Пасля заканчэння школы паступіла ў Гродзенскі дзяржаўны каледж мастацтваў. У гэты час друкавалася ў газеце “Вечерний Гродно”, “Перспектива”, “Аркуш”. У 2004 годзе ў альманаху “Нябесны знак” таксама былі надрукаваны вершы Алены. У 2018 годзе маладая паэтэса стала фіналістам Міжнароднага фестываля-конкурса паэзіі і паэтычных перакладаў “Берега дружбы” (Растоўская вобласць). Зараз Алена – студэнтка Гродзенскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Янкі Купалы. Піша на беларускай мове. Жыве ў Гродне.

Буслы

Чаму сустрэла я цябе
У нябеснай сіняй высі?
Чаму з табою я была
Такою роднай, блізкай?

Так цяжка пралятаць гняздо,
Што разам мы звівалі,
Так цяжка ўспамінаць жыццё,
Якое пакідалі.

І ўспаміны быццам сон,
Салодкі, казачны, шчаслівы,
Няма цябе, і думкі, як агонь
Абпальваюць мне крылы!

Чаму ў мірны гэты час,
Лёс вырашыла куля,
На векі разлучыла нас
Так жорстка, так нячула!

Ляцела ўсё вышэй у неба,
Туды, дзе толькі што быў мілы,
Ёй да яго дабрфацца трэба, -
Апошні ўзмах, і склала крылы.

І на зямлю самотна, ціха,
Як камень, падала бусліха,
Душа ляцела да яго,
Да найдарожшага свайго!

Бяссонніца

Мне хочацца зараз забыцца,
Вочы заплюшчыць, не быць,
Не разважаць і не сніцца,
Сноў незвычайных не сніць.

Што зараз хачу я... Здарэння!
Пачуццяў і рыфмаў пажар,
Сустрэцца з бясконцым натхненнем,
Паскардзіцца на сваю жаль.

А зараз... успамінаў імгненне,
Маланкавых думак... Ах, сон...
Здзічалае ператварэнне
Усіх чалавечых асноў.

Вера

Прыроды гукі чуюцца мацней,
Калі звяртаешся да Бога!
Не падганяе час хутчэй
У мітусні сваіх трывогаў.
І вера ў лепшае з надзеяй
Натхняюць светлы, новы дзень!
І з кожнай добраю падзеяй
Крадзешся ціхенька далей.
Часцей мяркуеш сам з сабою,
Успамінаеш грэшны шлях,
У царкве каля святых іконаў
У малітвах забываеш час,
Не абяцаеш, не плануеш,
А проста, кожны крок жывеш
Душу па глупствам не хвалюеш,
За ёю след у след ідзеш.

Вясна на жарты не багата,
І жарты так-сабе яе!
З прылётам птушак так заўзята
Ляціць каханне да цябе.

Збірае лепшае, каб болей
Душу ад свету адпусціць,
Каб мары затрымаць на волі,
А не ў сэрцы зачыніць.

Каб ад сустрэчы кроў застыла,
Ці раптым збегла з венаў вон,
Каб з смуткам разам цела ныла,
І парушала мірны сон!

Вясна, ты свету чарадзейка,
Ты быццам хваля, ноч і дзень,
Павольна ахінаеш сэрцы,
Зрываеш з душ нявінных цень.

Вясна на жарты не багата,
І жарты так-сабе яе!
Шчаслівы той, хто не заўважыць,
Вясны даждлівай хмуры дзень.

Вясна

Ізноў вясна, і мы з ёй закаханья,
У песні птушак, у позіркі вычэй,
У свой родны край, і пачуцці складанья,
Мілья вобразы розных людзей.

Ізноў на ранку вясновым, празрыстым,
Кружыць каханне, даруе цяпло
І ў паветры туманным, абманным
Кропля расы абуджае жыццё,

Нішто не сагрэе так цёплай пяшчотай
Як наваколя вясновы размах.
Думкі душу ахлынаюць спякотай,
Свядомасьць натхняе бясконца вясна.

Закаханым

Пылае сэрца каханнем,
Крыўдзіцца ціха душа,
Як дачакацца спаткання?
Моцна сумую я...

Маршчынкі і светлыя вочы,
Срэбра ў густых валасах,
Усмешка уважліва сочыць,
Каб усміхалася я...

Сагрэцца з табой пацалункам,
Прагнаць холад смутку далей,
Стаяць ля ракі з хваляй хуткай,
І не адпускаць ад сябе!

Змрочныя мары

Ноч бяссонную адмыю,
Пад халоднаю вадой,
Пацягнуся і астыну,
Ад гарачых сваіх мрой.

Замалюю твар усмешкай,
І адкрыю гэты дзень...
Кропку ставіць так паспешна
Не даюць мне думаў цень...

Намалюю светлы погляд,
Не ўбачаць што за ім.
Хай здаецца што ўсё добра
Не тлумачыць каб усім!

Пройдзе дзень і зноў звалюся,
У бяздонны творчы яр,
Я не сплю, я баранюся
Ад нашэсця змрочных мар...

Крышталі прыроды

Азірнуцца навокал...
І... растаць у сляпой цішыні.
Не нацешыцца вока
Прыгожасцю роднай зямлі.
Вецер хутае цела,
Разбівае ўсе мары ўшчэнт,
Дожджык дзінькае весела-смела,
Абуджае ад сну ўвесь свет.
Сонца плечы сабою абдыме
І дрыготка цяпло разалье,
Месяц зоркі ў неба ўздыме,
Медна-свежае неба залье.
Птушак спеў, шапаценне лістоты,
Кроплі радасці сыплюць з вачэй,
Патанаю ў крышталях прыроды,
Прызнаюся ў любові табе.

Восеньская дрымота

Горад змоўк і недзе знік,
Вочы сонна плюшчаць вокны.
Над зямлёй туман панік.
У глыбокіх думках мокне.

Зачапіўся ветрык стрункай,
Недзе зорачкі блішчаць.
Іх не бачна, толькі чутна.
Нават неба не відаць.

Задрамала наваколле,
У шэрагу сваіх падзей.
Ноч спускаецца паволі,
Завяршае будні дзень.

Мой шлях

Што на шляху маім прысуджана
Трымаю моцна ў руках,
Кім бы мой лёс не быў асуджаны –
Гэта не мой, чужы пасаг.

Мая ж дарога ўздоўж прасторная,
Усе перашкоды абыйду.
Мая дарога мне пакорная,
І толькі я па ёй пайду.

Няма сцяжынак тут зайздроснікам,
І чужакам тут не бываць,
У параўнаннях і адрозненнях
Я крочу лёс свой напаткаць.

Мудрасць

Калі чуеш цішыню, разам з ёю памаўчы.
Адчуваеш ты бяду, зможа чым, дапамажы.
Вораг шлях перайшоў – з той дарогі сыйдзі,
Як сумуюць сябры – падтрымай, абдымі...
Закахалася душа, – не трывай, пакахай,
Як балюча стала ёй – пройдзе час, пачакай.
Калі ў сэрцы сціплым злосць, не збягай – памяркуй,
Калі бачыш прыгажосць, – усім яе падаруй.

Пакрыўджанае шчасце

Стаіць і стыне кубак з кавай,
Прыснула ружа ў стакане,
А я чакаю, што чакаю?
Нібыта шчасця без абману.

Ён да мяне кранаўся ранкам,
Рукамі гладзіў твар і плечы,
Затым прапаў нібы маланка,
Пакінуў мне і дзень, і вечар.

Ужо прыцемкі зямлю схавалі
І сціхла радыё прыроды,
Душа тварэння ў адчаі, –
Дзе ж той мастак на векі родны.

Пачула тупат у кватэры,
Ягоны стан, жывы, лагодны
І ажывала з гіпсу цела,
Чакала рук яго пяшчотных.

Але ж мастак на ўсё забыўся,
Не заўважаў свайго тварэння,
І ў пацалунку з ёю зліўся,
З жанчынаю чужой – не веру.

Даўно ўжо зледзянела кава
І цемень ружу прытаіла,
Ну што ж я цэлы дзень чакала,
Нашто стварыў мяне мой мілы?

Душа пад гіпсам не стрывала,
Пакрыўдзіў шчасце той мастак.
Нашто стварыў, каб пыл збірала,
Нашто душу падараваў.

І з тых вачэй закамянелых,
Як быццам раніцай з травы
На вочы выплылі нясмела
Буйныя кроплі ліхтары.

Душа крычала і балела,
А вусны, не магі крычаць,
Не вытрымала больш, самлела.
Хацела жыць, не існаваць.

Страчанае натхненне

Мяне адну пакінула натхненне,
За вокладкаю голяя лісты,
Ці я, ці восень, церпім паражэнне,
Будуем жалю доўгія масты...

Нага ў нагу паволі вецер крочыць,
Заглядвае под сонны парасон,
Збівае думкі, закрывае вочы,
І абдымае восень мокрым сном.

Зляцелася ў святomasць чорнай хмарай,
Нахабная пустэча без прычын,
Паважна тупае, смалістай зграяй,
Няма ў ёй сэрца, у ёй няма душы...

Калючая імгла пад коўдрай ночы,
Мне не пашле ніводнага радка,
Нуда як цень чапляецца і сочыць,
Яна, здаецца, з розуму сышла!

Дзе ж ты, бяздомны дух натхнення?
У вырай адлятаеш зімаваць?
Павер на слова, без цябе так дрэнна,
У пакутах шэрых млосна існаваць.

У каву цёплую ад стомы акунуся,
Не зразумеўшы восеньскіх паэм,
І як заўжды бадзёрая прачнуся,
Натхнёная на безліч новых тэм!

Табе

Я хачу, хоць апошні раз
Дарануцца, пачуць твае словы,
Зліцца душамі ў вечны час,
Дараваць гукі роднай мовы.

Не змяніць гэты шлях ніяк,
Мы спаткаліся для растання,
Не вярнуць тых гадзін назад,
Не забыцца ў царстве кахання.

Я ж п'янею часцей ад мараў
І не бачу жыцця зямнога,
Усім рамантыкам гэта кара
За свячэнне душы аблога.

Я знайду цябе, штоб не стала,
Да цябе моцна сэрца імкнецца,
І душа просіць вельмі мала,
Каб быць разам хутчэй, каб сустрэцца.

Ты адлятаеш

І чым цябе вабіць той край,
Дзе вечна спякотнае, палкае лета?
І снежань гарачы, як чэрвень і май,
І моваю роднай душа не сагрэта.

Ніколі не ўбачыш там восень – красуню,
І ночак рабінавага настою,
Марозам акно тваё не замалюе,
І больш не ўдыхнеш гойных пахаў вясною.

А мне не патрэбна, ты чуеш, чужына,
Паехаць з табой не прасі ты мяне,
Заморскія пальмы здадуцца палынам,
Ці доўга пряцягнеш на тым палыне?

Не, мне не патрэбны ні пальмы, ні горы,
Люблю я бярозку, ялінку і клён,
На пляж захачу, дык на Мінскае мора,
На Нарач паеду, на Нёман з Дняпром.

А ты адлятаеш, узмыў у нябёсы,
Бліскучы ў небе растаў самалёт,
Відаць у нас розныя думкі і лёсы,
Відаць, не сустрэнемся нават праз год.

Я з сумам гляджу ў далёкае неба,
Салёнае мора ў зялёных вачах,
Каму гэта трэба, каму гэта трэба,
Каб плакала я, па табе, па начах?!

Шчасце

Мне спадабалася тваё:
“...да нашай з табой смерці...”,
І ўслых паўторанае мной
Узнёс у неба вецер.
Пад шэрай восеньскай імглой,
Спляліся цесна душы.
Каханне берагло спакой,
Каб шчасце не парушыць.

